

Sygn. akt II Ca 1133/12

POSTANOWIENIE

Dnia 3 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu II Wydział Cywilny-Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SO Beata Stachowiak
Sędziowie Sędzia SO Marek Kurkowski

Sędzia SO Patrycja Gruszczyńska - Michurska Protokolant Elżbieta Biała

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie

w sprawie z wniosku A. W.

przy udziale J. W.

o podział majątku wspólnego

na skutek apelacji uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej

z dnia 6 czerwca 2012 r.

sygn. akt I Ns 26/11

postanawia:

I. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób ,że w pkt IV ustalić ,iż nakład z majątku osobistego uczestnika postępowania na majątek wspólny wynosi 131 000 zł (sto trzydzieści jeden tysięcy złotych) i obniżyć kwotę spłaty zasądzoną od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni do kwoty 122 500 zł (sto dwadzieścia dwa tysiące pięćset złotych);

II. oddalić apelację w pozostałym zakresie ;

III .nakazać stronom ,aby uiściły na rzecz Skarbu Państwa -Sąd Okręgowy we

Wrocławiu kwoty po 45,05 zł zwrotu wydatków sądowych;

IV. oddalić wnioski obu stron o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego .

Sygn. akt II Ca 1133/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 6 czerwca 2012r. Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej ustalił ,że w skład majątku wspólnego A. W. i J. W. wchodzi nieruchomość położona w L. ul. (...), gmina M., obejmująca działkę nr (...) o powierzchni 0,1000 ha, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...), o wartości 376000 zł; ustalił, że udziały A. W. i J. W. w majątku wspólnym są równe; dokonał podziału majątku wspólnego w ten sposób, że przyznał uczestnikowi

J. W. na wyłączną własność nieruchomości opisaną w punkcie I postanowienia; zasądził od uczestnika J. W. na rzecz wnioskodawczyni A. W. tytułem spłaty kwotę 168000 zł płatną w terminie 3 miesięcy od uprawomocnienia się postanowienia z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności; ustalił, że wnioskodawczyni i uczestnik ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie; nakazał wnioskodawczyni i uczestnikowi postępowania, aby uiszcili na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 170,68 zł każdy tytułem kosztów sądowych pokrytych tymczasowo ze Skarbu Państwa.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu rejonowego stanowiły następujące ustalenia faktyczne:

A. W. i J. W. zawarli związek małżeński w dniu 28 sierpnia 1999r. Następnie małżeństwo zostało rozwiązane przez rozwód wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 11 maja 2009 r. Strony podczas trwania związku małżeńskiego pozostawały w ustroju wspólności majątkowej małżeńskiej. W trakcie trwania związku małżeńskiego w dniu 24 stycznia 2007r. małżonkowie nabyli do majątku wspólnego udział w wysokości 2/6 we własności działki nr (...) położonej w L.. Na podstawie tej samej umowy udziały w tych nieruchomościach nabyli również: E. W. oraz B. N.. Koszty umowy ponieśli proporcjonalnie kupujący. Cenę w kwocie 60 000 zł zapłaciła w całości E. W., przy czym 20000 zł stanowiło darowiznę na rzecz syna J. W..

Po zakupie nieruchomości rozpoczęła się na niej budowa trzech domów, z których jeden miał być przeznaczony dla J. i A. małżonków W.. Budowę wszystkich tych domów finansowała w przeważającym zakresie E. W. do końca 2007r. Materiały budowlane były kupowane jednorazowo na trzy budowy i te same ekipy wykonywały na nich poszczególne prace. Budowy trzech domów

początkowo prowadził B. N., podejmując decyzje po ustaleniach dokonanych z E. W.. W następnych latach matka uczestnika nie pomagała finansowo, ani nie kupowała materiałów budowlanych na budowę domu wnioskodawczyni i uczestnika. Darowizny materiałów budowlanych na budowę domu w L. zostały dokonane w 2007r. przez E. W. na rzecz swojego syna J. W.. W dniu 29 listopada 2007r. doszło do zniesienia współwłasności nieruchomości obejmującej działkę nr (...) w L., w wyniku, czego małżonkowie A. i J. W. uzyskali na wyłączną własność na prawach wspólności ustawowej działkę nr (...), E. W. działkę nr (...) oraz na współwłasności z B. N. działkę nr (...), wydzielone geodezyjnie z działki nr (...). Koszty tej umowy ponieśli współwłaściciele po 1/3 części. Po 2007r. w domu została wykonana instalacja elektryczna, schody wewnętrzne i zewnętrzne, łuki w salonie, ściany działowe, przyłącze do sieci wodociągowej, otynkowana została kuchnia. Ponadto zbudowane zostało szambo, zamontowane luksfery, a także zakupiono cement, cegły oraz inne materiały budowlane na budowę. Obecnie stan budynku określa się na surowy zamknięty. Na posesji zostało wykonane przyłącze wodociągowe, brak jest natomiast przyłącza energetycznego do budynku. Wartość tej nieruchomości wynosi 376 000 zł. Przez czas trwania małżeństwa matka wnioskodawczyni i matka uczestnika pomagały im finansowo w utrzymaniu.

W trakcie małżeństwa oboje małżonkowie pracowali zawodowo z tym, że początkowo wnioskodawczyni prowadziła dom do końca 2006r., natomiast uczestnik pracował do 2008r., po czym przez rok był bezrobotny, W dniu 2 czerwca 2008r. wnioskodawczyni zaciągnęła pożyczkę bankową. Została ona przeznaczona na pokrycie kosztów związanych z budową domu i utrzymanie rodziny. Spłaciła go wnioskodawczyni z własnych zarobków oraz z pieniędzy uzyskanych od swojej matki w kwocie 16000 zł. Wnioskodawczyni uiszczała w 2008r. opłaty związane z przyłączeniem do sieci wodociągowej i montażem wodomierza, a w 2009r. poniosła koszty wymiany wodomierza. Sąd ustalając skład majątku wspólnego oraz dokonując jego podziału kierował się stanowiskiem stron, które w tych kwestiach było zgodne. Poza sporem było, iż w skład majątku wspólnego byłych małżonków wchodzi nieruchomość położona w L., obejmująca działkę nr (...) zabudowaną budynkiem mieszkalnym w stanie surowym zamkniętym, dla którego prowadzona jest księga wieczysta nr (...). Wartość tej nieruchomości ustalono na podstawie opinii biegłego sądowego T. K., która została uznana za

prawidłową i zgodną z obowiązującymi przepisami, a także zebrany materiał dowodowy. Zarówno wnioskodawczyni, jak i uczestnik, wnieśli o przyznanie przedmiotowej nieruchomości uczestnikowi ze spłatą na rzecz wnioskodawczyni. Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sad Rejonowy uznał, iż uczestnik

postępowania wykazał, iż zostały dokonane z jego majątku osobistego na majątek wspólny nakłady pochodzących z darowizn pieniężnych oraz mających za przedmiot materiały budowlane dokonanych przez matkę uczestnika E. W.. Dokonywanie przez matkę uczestnika darowizn nie było sporne. Natomiast oceniając czy darowizny te były czynione do majątku wspólnego, czy do majątku osobistego uczestnika Sąd I instancji wskazał, iż co do zasady przedmioty nabyte w drodze darowizny, za wyjątkiem przedmiotów zwykłego urządzenia domowego, wchodzi w skład majątku osobistego obdarowanego. Darczyńca może jednak postanowić, że przedmiot darowizny wejdzie do majątku wspólnego (art. 33 pkt 2 k.r.o.; art. 34 k.r.) Darowizny na zakup nieruchomości wchodzącej w skład majątku wspólnego wnioskodawczyni i uczestnika, a także budowę na niej domu, zostały poczynione przez matkę uczestnika E. W.. Zgodnie z jej zeznaniami były to darowizny do majątku osobistego syna. Taki zamiar darczyńcy potwierdzają również przedłożone dokumenty w postaci umowy darowizny materiałów budowlanych z dnia 21 listopada 2007r., zgłoszonej do urzędu skarbowego, jak również pismo E. W. z dnia 1 grudnia 2007r., które wprost mówią o darowiznach na rzecz uczestnika. W świetle tych dowodów, zawierających wprost oświadczenie darczyńcy, po przeanalizowaniu twierdzeń wnioskodawczyni, jak również powołanych przez nią świadków, a w szczególności U. S. i A. K. Sąd uznał, iż domniemanie z art. 33 pkt 2 k.r.o. nie zostało przez wnioskodawczynię obalone. Niewątpliwie, zatem uczestnik otrzymał darowizny od matki na swoją rzecz, której przedmioty - pieniądze i materiały budowlane stanowiły nakład do majątku wspólnego. Zgodnie z jego twierdzeniami pieniądze zostały przeznaczone na zakup działki oraz opłaty, w tym związane z czynnościami notarialnymi. Jednakże, co do wysokości tych nakładów jedynie kwota 20 000 zł, która została przeznaczona na zakup przez małżonków początkowo udziału w nieruchomości, obejmującej działkę nr (...), jest bezsporna. Wnioskodawczyni potwierdziła, że całą cenę zakupu nieruchomości zapłaciła matka uczestnika E. W.. Natomiast uczestnik postępowania nie wykazał wysokości nakładów pozostałym zakresie. Mając na uwadze zapis w aktach notarialnych zawierających umowę przeniesienia własności oraz umowę zniesienia współwłasności

nieruchomości Sąd I instancji stwierdził, iż wszystkie koszty związane z zakupem nieruchomości a następnie zniesieniem współwłasności uiszcili małżonkowie z majątku wspólnego. Odnośnie zaś darowizny w postaci materiałów budowlanych, które zostały przeznaczone na budowę domu na nieruchomości wchodzącej w skład majątku wspólnego oraz opłat za prace na tej budowie uczestnik nie wykazał, iż w istocie nakłady te zostały poniesione na majątek wspólny w deklarowanej przez niego wysokości, którą to wnioskodawczyni zakwestionowała. W tym samym czasie prowadzone były budowy trzech domów jeszcze na działce nr (...) przed jej podziałem. W związku z tym wnioskodawczyni skutecznie zakwestionowała ilości i wartości materiałów budowlanych, a także koszty budowy finansowane przez matkę uczestnika. Wystarczającym dowodem na tę okoliczność nie mógł być wykaz kosztów poniesionych przez E. W. dołączony do jej pisma z dnia 1 grudnia 2007r., gdyż wskazana w nim działka nr (...) należy do B. N., a nie do wnioskodawczyni i uczestnika. Wnioskodawczyni podniosła ponadto, że wiele prac, objętych oświadczeniem E. W. z dnia 1 grudnia 2007r., wbrew jego treści, nie zostało wykonanych w 2007r., a w latach następnych. Zakwestionowała również użycie wszystkich materiałów dołączonych objętych umową darowizny oraz wykazem dołączonym do oświadczenia, w szczególności koszty paneli, gdyż budynek jest nadal w stanie surowym, oraz wełny mineralnej, gdyż mury nadal nie są ocieplone. Powyższe zarzuty wnioskodawczyni uznane zostały za trafne mając na uwadze bezsporne prowadzenie budowy trzech domów w jednym czasie przez E. W., treść wykazu dołączonego do oświadczenia E. W. z dnia 1 grudnia 2007r. dotyczącego działki nr (...), a nie nr 240/14 należącej do małżonków, a także uwzględnienie w wartości darowizny i nakładów paneli oraz wełny mineralnej, podczas gdy stan domu nie wykroczył poza stan surowy, ani nie został ocieplony, co wynika z opinii biegłego. Pomimo prezentowanego stanowiska wnioskodawczyni, uczestnik postępowania natomiast nie udowodnił wartości darowizn poczynionych w postaci materiałów budowlanych i kosztów robót oraz opłat przy budowie domu, które miały stanowić nakłady z majątku osobistego na majątek odrębny. Ograniczył się jedynie do twierdzeń, bez jakichkolwiek prób wykazania wartości dokonanych nakładów określonych w oświadczeniu E. W. z 1 grudnia 2007r., jak również umowy darowizny z 21 listopada 2007r. pomimo zarzutów wobec treści tych dokumentów w zakresie wymienionych materiałów, prac oraz ich wartości. Zeznania matki uczestnika nie są wystarczające. Mając na uwadze wartość nieruchomości

wchodzącej w skład majątku wspólnego w kwocie 376 000 zł, Sąd przyznając ją uczestnikowi na podstawie art. 212 § 2 i 3 k.c. w zw. z art. 46 k.r.o. zobowiązał go jednocześnie do spłaty na rzecz wnioskodawczyni w kwocie 168 000 zł, stanowiącej połowę wartości odpowiadającej udziałowi w majątku wspólnym, pomniejszonej o nakłady z majątku

osobistego uczestnika na majątek wspólny w kwocie 20000zł. Mając na uwadze wysokość spłaty, Sąd wyznaczył uczestnikowi termin 3 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia na spłatę powyższej kwoty. Określając taki termin zapłaty, Sąd miał na względzie, że od daty rozwiązania małżeństwa w 2009r. to jest od trzech lat, każda ze stron winna liczyć się przynajmniej teoretycznie z koniecznością spłaty tytułem wyrównania udziału byłego małżonka w majątku wspólnym.

O kosztach postępowania poniesionych przez wnioskodawczynię i uczestnika orzeczono zgodnie z art. 520 § 1 k.p.c.

Na powyższe rozstrzygnięcie apelację złożył uczestnik postępowania, zaskarżając postanowienie w części, tj. w pkt IV. Zaskarżonemu postanowieniu apelujący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, a to art. 233 k.p.c. polegające na całkowicie dowolnej a nie swobodnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności w postaci zeznań świadków E. W. i B. N. i nieuzasadnionym przyjęciu, iż uczestnik postępowania nie poniósł ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny stron nakładu w wysokości 339 700 zł, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonych dowodów wskazuje, iż matka uczestnika E. W. tylko jemu darowała środki finansowe na zakup materiałów budowlanych z przeznaczeniem na budowę domu. Mając powyższe na względzie apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt IV poprzez zasądzenie od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni kwoty 5 655 zł.

Sąd Okręgowy dodatkowo ustalił, iż aktualna wartość rynkowa nieruchomości gruntowej stanowiącej działkę nr (...) wynosi 131 000 zł .

Dowód : - opinia biegłego sądowego mgr inż. .T. K. (k.257,283)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlega częściowemu uwzględnieniu .

Sąd Okręgowy za swoje uznał prawidłowe ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji dotyczące składu majątku wspólnego stron ,jego wartości ,a także ustalenia dotyczące dokonania przez uczestnika postępowania nakładu z majątku osobistego na majątek wspólny w postaci środków pieniężnych oraz rzeczowych pochodzących z darowizn od jego matki E. W.,a także zaakceptował dokonaną przez ten Sąd ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego .

Zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art.233 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów uznać należało za chybiony .Zarzut ten dotyczył błędnej oceny zeznań świadków E. W. i B. N.oraz dowodów z dokumentów prywatnych (oświadczenia E. W.z dnia 1 grudnia 2007r.) w zakresie, w jakim –zdaniami skarżącego – dawały one podstawę także do ustalenia wartości nakładów dokonanych z majątku osobistego uczestnika postępowania .

Zgodnie z art. 233 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena, dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy, jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Wykazanie przez stronę w apelacji , że sąd pierwszej instancji naruszył art. 233 § 1 k.p.c. oraz że fakt ten mógł mieć istotny wpływ na wynik sprawy, nie może być zastąpione odmienną interpretacją dowodów zebranych w sprawie chyba, że strona jednocześnie wykaże, iż ocena dowodów przyjęta przez sąd drugiej instancji za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granice swobodnej oceny dowodów.

(por. wyrok SN z 10.04.2000 r .,V CKN 17/00 ,OSNC 2000 ,z.10 ,poz.189).

W szczególności subiektywne przekonanie strony, że zebrany w sprawie materiał dowodowy stanowił dostateczną podstawę do uznania jego twierdzeń za prawdziwe nie wystarcza do uznania zasadności zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c.

Skarżący niezasadnie podniósł, iż przedstawione przez niego dowody były wystarczające również do ustalenia rozmiaru i wartości dokonanych z majątku osobistego na majątek wspólny nakładów rzeczowych. Moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd Rejonowy szczegółowo wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, z jakich przyczyn odmówił mocy dowodowej zeznaniom świadków oraz dokumentom prywatnym dla wykazania wysokości nakładów poczynionych z majątku osobistego uczestnika w zakresie m.in. materiałów budowlanych zużytych na budowę domu znajdującego się na działce nr (...). W szczególności Sąd Rejonowy trafnie wskazał, iż są to dowody niewystarczające skoro wynika z nich, iż w jednym czasie prowadzone były budowy trzech domów i już choćby z tego powodu uczestnik postępowania powinien – wobec stanowiska wnioskodawczyni – przedstawić dalsze dowody dla wykazania, że wszystkie materiały objęte oświadczeniem świadka E. W. z dnia 1 grudnia 2007 r. zostały zużyte na budowę domu stron. Taka ocena dowodów jest logiczna i przekonująca, a argumenty zawarte w apelacji stanowią jedynie niedopuszczalną polemikę, bez wykazania by ocena ta była rażąco wadliwa lub oczywiście błędna. Przeciwnie wobec kwestionowania przez wnioskodawczynię wysokości nakładów rzeczowych ustalenia w tym zakresie wymagały wiadomości specjalnych. Konieczne, zatem było przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego (art. 278 k.p.c.) na okoliczność czy wszystkie materiały budowlane objęte oświadczeniem z dnia 1 grudnia 2007 r. dotyczyły tylko budynku wybudowanego na działce nr (...). Uczestnik postępowania nie przejawiał jednak w tym zakresie inicjatywy dowodowej, a brak było podstaw do działania Sądu w tym zakresie z urzędu.

Zgodnie z art. 378 k.p.c. Sąd II instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji.

Jednym z czynników kształtujących granice apelacji jest zakres zaskarżenia, gdyż kognicja sądu drugiej instancji obejmuje tylko ten fragment sprawy (tę część orzeczenia), który zgodnie z art. 368 § 1 pkt 1 k.p.c. został objęty wskazaniem, co jest zaskarżone (całość czy część i ewentualnie, jaka część orzeczenia sądu pierwszej instancji). Wiąże się to z treścią przepisów art. 363 § 1 i 3 k.p.c., z których wynika, że orzeczenie sądu staje się prawomocne, jeżeli nie przysługuje, co do niego środek odwoławczy lub inny środek zaskarżenia, a jeżeli zaskarżono tylko część orzeczenia, staje się ono prawomocne w pozostałej części z upływem terminu do zaskarżenia chyba, że sąd drugiej instancji może z urzędu rozpoznać sprawę także w tej części.

Przy czym istotne jest, że w sytuacji, gdy przedmiotem apelacji jest postanowienie działowe to sąd drugiej instancji nie jest związany granicami wniosków apelacyjnych oraz zakazem reformationis in peius, jeżeli przedmiot zaskarżenia jest integralnie związany z inną częścią lub całością zaskarżonego orzeczenia

(por. postanowienie SN z dnia 17 września 1999 r. ,I CKN 379/98 , OSNC 2000 ,z.3 , poz.59) .Sąd drugiej instancji może - a jeżeli je dostrzeże powinien - naprawić wszystkie stwierdzone naruszenia prawa materialnego przez sąd pierwszej instancji, niezależnie od tego, czy zostały wytknięte w apelacji, pod warunkiem, że mieszczą się w granicach zaskarżenia (por.postanow.SN z 14.02.2012 r . ,II BP 14/11 ,LEX nr 1215275) . Przepis art. 378 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. zobowiązuje sąd drugiej instancji do rozpoznania sprawy w granicach apelacji, czyli do ponownej oceny merytorycznej sprawy w granicach wyznaczonych przez stronę zakresem zaskarżenia, stawianymi zarzutami i wnioskami. Sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego.

Zaskarżając postanowienie Sądu Rejonowego w pkt IV ,a więc w części dotyczącej wysokości należnej wnioskodawczyni uczestnik postępowania poddał pod ocenę Sądu II instancji także wysokości poczynionego przez niego nakładu z majątku osobistego na majątek wspólny .Zgodnie z art. 45 § 1 zd.2 k.r.o. każdy z małżonków może żądać zwrotu wydatków i nakładów, które poczynił ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny .Kwestia

związana ze sposobem zwrotu tego nakładu w szczególności czy winien być on zwrócony w wysokości nominalnej czy odpowiadającej jego aktualnej wartości należy do zagadnień prawa materialnego, którego naruszenie przez Sąd I instancji, podlega uwzględnieniu przez Sąd Okręgowy bez względu na podniesione zarzuty.

Sąd I instancji ustalił, iż nakładem z majątku osobistego uczestnika postępowania na majątek wspólny była kwota 20 000 zł pochodząca z darowizny E. W. na rzecz syna, a przeznaczona na zakup działki nr (...). Jednocześnie rozliczenia tego nakładu Sąd Rejonowy dokonał w nominalnej kwocie i pomniejszył należną wnioskodawczyni spłatę o 20 000 zł. Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w tym zakresie narusza art. 45§1 zd. 2 k.r. o. Skoro, bowiem kwota 20 000 zł została przeznaczona na zakup działki, to wartość nakładu odpowiada aktualnej wartości tej działki. Każdy małżonek będący uczestnikiem postępowania powinien, bowiem otrzymać aktywa odpowiadające połowie majątku wspólnego oraz wartości nakładów poczynionych z majątku osobistego na majątek wspólny.

Majana uwadze powyższe Sąd Okręgowy działając w ramach art. 382 k.p.c. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego mgr inż. T. K.. Z opinii tej wynika, iż aktualna wartość działki nr (...) wynosi 131 000 zł. Opinię biegłego uznać należało za rzetelną, spójną, a jej wnioski za prawidłowe. Biegły szczegółowo i przekonująco ustosunkował się do zarzutów wnioskodawczyni na rozprawie w dniu

20 marca 2013 r. Dodać należy, iż wnioskodawczyni nie wykazała by okoliczność, iż w dacie sprzedaży działka sprzedawana była, jako rolna, a następnie dokonano jej przekształcenia na budowlaną miało istotny wpływ na wzrost jej wartości. Przeciwnie z opinii biegłego wynika, iż położenie działki w kompleksie działek o takim samym charakterze, planowanie podziału całej nieruchomości na działki budowlane już w dacie zakupu wskazuje, iż mimo formalnego zapisu, działka ta pod względem ceny sprzedawana była już tak jak działka budowlana. Nie można także podzielić stanowiska wnioskodawczyni, iż brak podstaw do rozliczenia nakładu dokonanego na zakup działki skoro zgodnie z wolą stron weszła ona w skład majątku wspólnego. Nabyty, bowiem przez małżonków przedmiot majątkowy wchodzi w skład majątku wspólnego, jeżeli małżonkowie inaczej nie postanowili, jednak małżonkowi, z którego majątku odrębnego przeznaczono środki finansowe na ten cel, przysługuje roszczenie o zwrot nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny (por. postanow. SN

z dnia 2 lutego 2005 r., IV CK 454/2004, LexPolonica nr 373932).

Reasumując powyższe rozważania stwierdzić należało, iż istnieją podstawy do zmiany zaskarżonego postanowienia poprzez ustalenie wartości nakładu z majątku osobistego uczestnika postępowania na majątek wspólny w wysokości 131 000 zł, a co za tym idzie zmniejszenie należnej wnioskodawczyni spłaty do kwoty 122 500 zł.

Z tych też przyczyn na podstawie art. 386§1 k.p.c. należało orzec jak w pkt I sentencji, a w pozostałym zakresie apelacja podlegała oddaleniu (art. 385 k.p.c.).

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z art. 520 §1 k.p.c.

Zasada przewidziana art. 520 § 1 k.p.c. jest nienaruszalna wtedy, gdy uczestnicy są w równym stopniu zainteresowani wynikiem postępowania lub - mimo braku tej równości - ich interesy są wspólne. W sprawach o podział majątku wspólnego sprzeczność interesów, o której mowa w art. 520 § 2 i 3 k.p.c., nie występuje nawet wówczas, gdy uczestnicy postępowania wskazują różne sposoby podziału tego majątku i zgłaszają w tym zakresie odmienne wnioski. Osoby uprawnione mogą dążyć do zniesienia wspólności w taki sposób, jaki jest ich zdaniem najkorzystniejszy i nie ma to znaczenia dla oceny, że ich interesy są wspólne i niesprzeczne.

(postanow. SN z dnia 6.06.2012 r., IV CZ 13/12, LEX nr 1232808, postanow.

SN z 22.03.2012 r., V CZ 155/11, LEX nr 1164757).